

לפני שנה וחצי זוכה יצחק עקביוב מרצח על-ידי בית-המישפט העליון. השבוע הוא נדון לארבע שנות-מאסר בעוון סחיטה, אימים וחבלה לשתי פרוצות צעירות שאיתן התיידד בבית-מלון

קלנוכה

גם לאחר מעשה זה לא נעצר עקביוב. הוא המשיך להלך חופשי, כששתי הנערות רוערות מפניו, ומרגישות חסרות-אונים, מכיוון שגם המישטרה אינה מסייעת להן. עקביוב נעצר רק אחרי שלושה ימים בגין חוב אורחי, בעל-החוב הוציא פקודת-מאסר, והשוטרים באו למלון ונתקלו בהתנגדות ואלימות מצידו. עקביוב טען בבית-המישפט כי מישטרת פתחתיקווה מתנכלת לו, עקב זיכיוו מרצח הזקנה.

חמישים חשודים ברצח

התסארותו של עקביוב בפני הנערות, כי הוא רצח הרבה אנשים, נשמעה להן בוודאי מפחידה במיוחד, עקב עברו של המאיים.

בשנת 1980 מצאו שכנים את גופתה של רחל פסטרנק, קשישה בת 76. היא נמצאה מוטלת מתה על ריצפת ביתה בפתחתיקווה, כאשר רגליה קשורות בחבל וראשה נתון בתוך כר. הכר נקשר אל פניה בעזרת מפת-שולחן, שגרמה לחנק. בבית שרר אי-סדר מוחלט. תוכן הארונות היה מפורז על הריצפה והיה ברור כי הרוצח חיפש בבית חפצי-ערך.

לראש צוות-החקירה במישטרה התמנה מפקח גרשון פינקס. צעדו הראשון היה לפנות אל המודיע החביב עליו, יצחק עקביוב. הוא חיפש אותו בבית-הקפה שבו נהג עקביוב לשבת בירה ולחשק קלפים עם חבריו. הקצין רמז לעברייניו כי הוא מעוניין לשוחח איתו, והשניים נפגשו במקום מיטות. השוטר הסביר כי הוא מוכן לשלם

את עקביוב בעקבות תלונותיהן. ליוה, הנראית כמו ילדה בת 13, סיפרה למישטרה כי בחודשים אוקטובר-נובמבר 1982 החל עקביוב עם בעל המלון, וסרבה להיענות לעקביוב.

בתחילת ינואר 1983 ניגש עקביוב דורש ממנה כי תעבור עבורו. הוא דרש ממנה סכום של 50 אלף לירות מייד, אחרת יקח ממנה את מכשיר הטלוויזיה הצבעונית שלה.

בגלל האימים הנמשכים החליטה ליוה לעזוב את מלון מרכז. ולעבור לדירה בפתחתיקווה. אך עקביוב מצא אותה גם שם. הוא בא לביתה החדש, התרווח בכורסה, עשה לעצמו קפה, ודרש כי תשלם לו בתוך שלושה ימים מיליון לירות.

הוא התגאה כי רצח הרבה אנשים,

את לינה ומול, שתי צעירות נמוכות ורוזות, העוסקות בזנות, הכיר יצחק עקביוב זמן קצר אחרי שהשתחרר מהכלא.

הוא ישב יותר משנה בבית-הסוהר, אחרי שהורשע על-ידי בית-המישפט המחוזי בתל-אביב ברצח הישישה רחל פסטרנק. בית-המישפט העליון, בפסק-דין נדיר, זיכה את עקביוב מאשמה (העולם הזה 18.8.82).

בהיותו בכלא, התגרשה ממנו אשתו של עקביוב, וכאשר יצא לחופשי לא היה לו לאן לחזור. לכן התגורר במלון מרכז בפתחתיקווה. באותו מלון התגוררו אז שתי נערות שעברו בזנות. הן התיידדו עם הגבר הנאה (42), ששנה וחצי היה רעב לחברת אשה. עקביוב קיים יחסים עם שתיהן וכאשר נודע לו כי הן זונות, נפרד מהן, לרבריו.

חשוד ברצח עקביוב נאשם ברצח הקשישה רחל פסטרנק. בתחילה מנתה אליו המישטרה כמודיע, שיע-זור לה בפיענוח הרצח. אך במהלך החקירה התברר שהוא עצמו החשוד.

וגם היא ברשימה. הוא גם סיפר מדי פעם שיש לו קשרים טובים במישטרה, והוא יכול לטור שם הכל. הנערות החלו מאמינות לו, כאשר ראו כי אין אוזן קשבת לתלונותיהן במישטרה.

על מול, נערה רוה ועדינה גם היא, איים כי יחסל אותה, יעשה לה צלקת, וישפוך עליה חומצה אם לא תחזור אליו.

אולם מול החלה יוצאת או בקביעות לשתי הנערות, שהלכו ברחוב בפתחתיקווה, ושפך חומצת-מלח על פניה של מול. בעוורו מתיז עליה את החומצה אמר לה: "זה בשביל שתהיי ילדה טובה ותעשי מה שאומר לך".

מול נפגעה בעיניה ומיהרה להתלונן במישטרה. היא הוכהלה לבית-החולים, עיניה נשטפו כמה פעמים, ולמולה לא נותרה חבלה בעין.

בעיית עם נשים עם שיחרורו הכיר עקביוב שתי נערות היא שהביאה אותו, בסופו של דבר, לבית-הסוהר. לארבע שנים.

עקביוב עירער על הרשעתו, ובית-המישפט העליון קיבל את טענות הסניגור לירדסקי, וקבע כי אין להאמין לעד העיקרי, אשר שמע מפי עקביוב בכלא את הודאתו ברצח. עד זה הוכח כשקרן ופושע מועד, ועדותו לא זכתה לאמון בבית-המישפט העליון. למרות החשד הכבד שקיניו כלב השופטים, נאלצו לזכות את עקביוב. "אני חף מפשע, אבל עשיתי צחוק מכל המישטרה", אמר עקביוב להעולם הזה (18.8.82) מייד עם שיחרורו מהכלא. "היה חשוב לי שכולם ידעו שאני לא מודיע של

הציע ללכוד פורצים, שאותם ימשוך לכיתה של הזקנה כדי לגנוב את תוכן הקופה. קציני-המישטרה, סרב או להצעת המודיע. אולם בתום הישיבה למות הזקנה נתקלה בתה באחד הארונות בקופת-ברזל פרוצה וריקה. היא הודיעה על-ידי למישטרה, והדובר הפעיל את זיכרונו של החוקר. חשדה של המישטרה עבר אז מעשרות החשודים שהמציא להם עקביוב, אל המודיע עצמו. הוא נעצר, ובית-המישפט המחוזי הרשיע אותו ברצח הקשישה, אחרי מישפט ארוך.

אפתחתיקווה

המישטרה. כל זה היה שקר. ואני גם לא נרקומן, נגמלתי. לא רצחתי את הזקנה, ובכלל אני לא ידעתי איפה הבית שלה. אני מתכוון לתבוע פיצויים מהמדינה, הצהיר אז הנאשם המזוכה. אולם שימתתו של עקביוב לא נמשכה זמן רב. אחרי שהוגש נגדו כתבי-אישום כפרשת הפרוצות, נעצר עד תום ההליכים, והתובעת אמסטר-דאם הוכיחה את אשמתו לשופט אריה אבן-ארי, הפעם ללא כל ספק.

"מול שלו כי הנערה יצאה מהפגיעה בדרך נס, בלי צלקות בעיניים", כתב השופט, "אחרת הייתי מטיל עליו עונש-מאסר של עשרים שנה, הקבוע בחוק לעבירה זו. הוא אדם אלים, בעל עבר פלילי בעבירות רכוש וגוף, המעסיק את בתי-המישפט שנים רבות".

לפחות בארבע השנים הקרובות יש סיכוי כי עקביוב לא יעסיק את בתי-המישפט, אלא את שילטונות הכלא.

אילנה אלון

בתחילת המישפט הוצגה לפני בית-המישפט הודאתו של עקביוב. הוא סיפר כיצד רצח את הזקנה ואף הבטיח לחוקרים להוליך אותם אל התכשיטים. הוא הצביע על חבית שעמדה במרחקיה, וכאשר השוטרים פנו להם, זינק עקביוב לשרה הקרוב, ניתץ את אוזניו אל צינור השקיה, ונמלט בקפיצת טרון מעץ לעץ.

„עשיתי צחוק מכל המישטרה!“

כאשר הסגיר עצמו עקביוב אחרי כמה ימים, באמצעות עורך-דינו צבי לירדסקי והעיתונאי יחזקאל אריום, טען כי הודאתו נלקחה ממנו באופן בלתי-חוקי, וכי בריחתו היתה רק כדי שיוכל להוכיח את צידקתו. בית-המישפט פסל את הודאתו של הנאשם במישפט זוטא, ובכל זאת הרשיע אותו, על סמך העדויות, גם בלי הודאתו.

30 אלף לירות עבור מידע שיוכיל לפיענוח הרצח, והמודיע הסכים. אך מכיוון שהזמן היה ערב הגהפסח, ביקש עקביוב מהקצין, כטובה אישית, כי ינסה לפייס בינו ובין אשתו, ויסדר לו מקום בביתו ללילה-הסדר. הקצין נסע אתו לבית חמותו, שוחח עם האשה ואמה, והסדיר למודיע שלו מקום ללילה-הסדר.

עקביוב הוכיח את תורתו לקצין כבר למחרת. הוא החל מספק למישטרה חשודים בלי סוף. כל יום הביא מידע נוסף שסיבך בפרשה עוד ועוד חשודים. בסך הכל ישבו במעצר, עקב הדיעות שמסר, כחמישים איש. אולם כסופו של דבר שוחררו כולם, מכיוון שהמידע לא התאמת.

גם בשלב זה לא חשך עדיין ראש צוות-החקירה, כי המודיע משהט בו. אחר, אשר בראשו של קציני-המישטרה החשד על נזכר במיקרה שקרה שנה לפני הרצח. אותו חוקר נזכר כי עקביוב הופיע אצלו, וסיפר לו על קופת-ברזל בריחתה של הקשישה. הוא